

Nr 452.

Av herr **Holmgren**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 245, med förslag till militärt avlöningsreglemente m. m.

1935 års riksdag beslöt, på grund av de försämrade befodringsförhållanden för kompaniofficerare och underofficerare, som föranletts av 1925 års försvarsordning, att bevilja en tillfällig löneförbättring åt äldre löjtnanter, sergeanter samt underofficerare av 2. och 3. graden, vilka under fem år uppburit lön i högsta löneklassen inom vederbörlig lönegrad. Denna löneförbättring har sedermera av riksdagen beviljats även för de efterföljande åren och utgår följaktligen alltjämt till därtill berättigade.

1936 års försvarsordning medförde för vissa försvarsgrenar och vapenslag en avsevärd utökning av antalet officers- och underofficersbeställningar med därav följande förbättrade befodringsmöjligheter, varför förutsättningarna för den tillfälliga löneförbättringen vad denna del av personalen beträffar icke längre torde vara för handen.

För flottans personal, där ingen nämnvärd utökning kom till stånd genom sistnämnda försvarsordning, äro emellertid de förhållanden, som enligt ovanstående föranledde riksdagens beslut år 1935, alltjämt aktuella. Tages därjämte hänsyn till vid flottan rådande organisatoriska förhållanden, vilka medföra åtminstone vad underofficerspersonalen beträffar en betydligt såväl längre tjänstetid som högre levnadsålder vid respektive första underofficersutnämning och befodran till högsta underofficersgraden än vad fallet är vid övriga försvarsgrenar, hade det kunnat förväntas att 1936 års lönekommitté föreslagit någon åtgärd för åstadkommande av utjämning i lönehänseende mellan personal som vinner tidig befodran och personal som onormalt länge får vänta på densamma. Vad beträffar officerslöneplanen ha kommitterade föreslagit åtgärder för åstadkommande av här nämnd utjämning, vilket förslag jämväl av Kungl. Maj:t godtagits såsom varande ägnat att undanröja vissa olägenheter i lönehänseende, som med hittillsvarande konstruktion av löneplanen blivit en följd av ojämnheter i befodringsgången.

Vad Karlskrona örlogsstation beträffar råder för närvarande det förhållandet, att medellevnadsåldern vid befodran till flaggunderofficer innevarande år uppgår till 50 år, att de som nu befordras till denna grad redan 1915—1916 befordrades till underofficerskorpraler och alltså längre eller kortare tid dessförinnan vunnit underofficerskompetens och att vid senast verkställd utnämning till underofficer — den 1 innevarande april — bland dem som då utnämndes till underofficerare förefunnos de flaggkorpraler, som vunnit underofficerskompetens år 1923 och alltså direkt inplacerades i högsta löneklassen i nuvarande lönegrad UO 2. Att här nämnda förhållanden icke utgöra några undantagsfall framgår därutav att vid örlogsstationen i fråga för närvarande ett 70-tal underofficerare på aktiv stat åtnjuta förut

nämnd tillfällig löneförbättring och att ett tämligen stort antal dylika under de närmaste åren beräknas uppfylla fordringarna för denna löneförbättrings erhållande. En approximativ beräkning av löneklassplacering för de flaggkorpraler och underofficerare av 3. graden, som den $\frac{1}{10}$ 1936 utnämndes till underofficerare av 2. graden, ger vid handen, att av de 49 utnämnda icke mindre än 33 direkt placerades i högsta löneklassen inom lönegraden och att ytterligare 11 efter ett års förlopp fyllde fordringarna för samma placering. Som framgår av vad ovan omförmälts om senast verkställd underofficersutnämning äro ännu liknande förhållanden rådande vid örlogsstationen i fråga. Enär de befattningshavare, vars befodringsåldrar och löneklassplaceringar ovan relaterats, vunnit underofficers kompetens redan före det 1925 års försvartsordning trädde i kraft, torde utan överdrift kunna sägas att verkningarna av de personalindragningar som då beslutades ännu åratall framåt komma att göra sig kännbara för berörd personal i form av onormalt höga befodringsåldrar.

Chefen för Karlskrona örlogsstation, som lämnade underlydande personal tillfälle att framföra sina synpunkter på 1936 års lönekommittés förslag till militärt avlöningsreglemente, föreslog i sitt yttrande över nämnda förslag en utbyggnad av löneplan UO med ytterligare en löneklass i lönegrad UO 1 såsom varande synnerligen välbefogat. Detta förslag synes emellertid icke hava föranlett till något förordande av åtgärder i berört hänseende.

Ehuru uppfattningen att ett militärt avlöningsreglemente bör vara så avfattet, att det tager skälig hänsyn till mellan skilda försvarsgrenar rådande olikheter i befodringsförhållanden, så att personalen vid försvarsgren med sämre möjligheter till befodran likväl i ekonomiskt hänseende kunde i någon mån följa jämnåriga kamrater vid andra försvarsgrenar, borde ha fullt fog för sig, torde dock den ovan påtalade utbyggnaden av löneplanen för UO av lönetekniska och andra skäl icke vara genomförbar, utan böra av riksdagen förut beslutade åtgärder i detta avseende läggas till grund för erhållande av önskvärd utjämning. På grund av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen, för den händelse Kungl. Maj:ts proposition nr 245 skulle föranleda beslut om nytt militärt avlöningsreglemente, ville besluta följande tillägg till 7 § 2 mom. i förslaget till avlöningsreglemente:

Beställningshavare, vilken tillhört löneklass 5 i löneplanen UO under fem år och på grund av rådande befodringsförhållande icke kunnat vinna befodran till högre beställning, uppflyttas det oaktat i löneklass 6.

Stockholm den 18 april 1939.

Bj. Holmgren.